

Megjelenik minden két hétben.

Szerkesztőség: Belközép-u. 4.

ÉLCLAP.

Előfizetési ár: negyedévre 1 korona.

Kiadóhivatal: Schwarcz főtéri hirlapirodájában.

Nopcsaiász.

Nopcsa Elek
Fene-gyerek,
Szereti Müller Katiezát
De ő nem az intendánsát

S mivel Elek
Szíve meleg.
Bosszút liheg Kató ellen —
Ez már osztán főúr jellem!

Igy szólt Elek:
„Elkergetlek!” —
De nem Kata ment, hanem ő —
Bánkódhat már, most már késő!

Így jár, a ki rosszba jár
Ördögképpen sántikál,
Beleesik a verembe
S más ül helyén a — nyeregbe!

A pót-ló.

A. Bizony barátom, a bicikli igen hasznos
lovat pótló egy szerszám!

B. Lovat pótló? ... Tehát pót-ló.

Jelenet a sétatéren.

(Az árvízzel egyveleges unitárius majális alkalmából.)

Unitárius nebuló (a nyári színház előtt
állva egy majálisra készülő társasághoz, előbb
a vizes útra, majd a készenlében levő kon-
flisra mutatva). *Lábvízzel vagy lábvíz nélkül*
tetszik parancsolni a majálist?

Carrier.

I só filozopter: Barátom! Előkelősödöm!
II-ik f.: Mi a manót! S honnan tudod?
I-só f.: Már kérdik tőlem is a zsülökölykök az
utezasarkon: »Naccsás úr, nincs eladó ócska
ruha?!

Különbség.

— Mi a különbség a Deák Pali bi-
valya és a bicikli közt?

— Az, hogy a Deák Pali bivalya a
járdára való, míg a bicikli — *sem nem*
piszkol, sem nem büdös!

Salamoni bölcsességek.

— Mért nem tiszta a vízvezetékem vize?

— »Minek a szőke énnekem, mikor a *bar-nát* szeretem!*

— Szegény mistresse *Sidoli!* J'ai compassion de votre color!

— Minek is kellett engem meglátnod?!?

— Mért nem birkózott Szalámion úr *Bellot*-val? kérdi tőlem tegnap valaki.

— Hja barátom, birkóztam volna, csak lett volna ő — *belle Lotti!*

— A minap felajánlotta a *Zúghátamögötti* jódos fürdő igazgatója, hogy ellát ingyen, csak menjek oda.

— Miért? kérdém meglepetten a *jód* halatára!

— Szükségem van *hölgy vonzerőre!* felelé.

— Furcsa! Sapristi! A süldő leányok tudtommal a *női*-nemhez tartoznak és mégis úgy nevezik őket — *bakk-fisch!*

— Borzasztó álmom volt az éjjel. Megitattak velem egy üveg vízet — az én vízvezetékemből.

A vivó-versenyen.

— Programm. —

1.) *Mócsi József* bemutatja a *ventillátor* vívást.

2.) Herczeg és gróf *Ivanicskovicsjankóvácsovics* Milián groteszk vívása *altest rángatózással*.

3.) dr. *Vérmes* dr.: a kiporolt vörös paplan.

4.) A közönség: folytonos jóízű hahota.

Akadémiai kritika.

Egy hetenként megjelenő vidéki újság művészeti rovata a következő akadémiai kritikával szolgált olvasóinak az ott időző vándor operett,- népszínmű,- dráma,- vígjáték- és operatársulat előadásai alkalmából.

Hétfőn a *Szent Iván éji álmom* című Shakespere-tragédia ment kitűnően összevágó előadásban és sok statisztával. Valóban kár, hogy *Lenge* Hajnalka kisasszonyt, a kiváló tragikát a második felvonás után baleset érte, t. i. kiszakadt a trikója. Minthogy a baleseten a gyorsan előhívott színházi nőszabó se tudott kellőképpen segíteni, a kisasszony rokonszenves szerepét elhagyták a különben sikerült tragédiából. *Lenge* Hajnalka megigérte, hogy az elmaradt szerepet a legközelebbi darabba fogja beszúrni.

Kedden a *Nopcsa-ügy* című társadalmi színmű, melyet a társulat jókedvű komikusait. Különösen hatásos volt a darabot befejező *apothéozis*, melyben a ballet fűgét mutat az intendánsnak. Az előadást egy kellemetlen in-

cidens zavarta meg. A második felvonás alatt ugyanis egy helybeli vegyeskereskedés egyik segédje, aki mint utólag kiderült, nagyfokú sörivás miatt beszámíthatatlan állapotban került a színházba, azt kiálltatta a színpadra a primadonnának:

— Jöjjön el a lakásomra!

A tettest a tűzoltóság azonnal eltávolította a karzatról.

Szerdán az *1001 év* című látványosság került színre. Árpádot *Lenge* Hajnalka kisasszony domborította gyönyörűen. A darab zenéjét a *Toto—Tatá—tvé* vette át az igazgatóság. Lenge k. a. különösen az alsóbb regiszterekben mindenkit megindított hangjával. Valóban kár, hogy a tehetséges művész nő magasabb hangokat nem tud énekelni.

Csütörtökön az ifj. Dumas rég nem adott drámáját a *Nők barátját* mutatták be. A darab, melynek előadása alatt a sűgő végkép berekedt, nagyon hosszadalmas és egy szellemes helyzet sincs benne. Azért tehát megbukott.

Szombaton ülte meg a társulat 25 éves jubileumát, mely ép oly fényes volt, mint tavaly a Marosvári, a hol a társaság fennállásának öröme a *Goldstein Számi* adatott. A címszerepet maga az igazgató adta, ki az első felvonás kupléiba ügyesen beszötte direktori pályájának rögzös történetét. A sikerült előadást csak egy antilop-szakállú fiatalember zavarta meg, aki a 3. felvonás előtt magával akarta vinni a színpadelőli zongoráról a polgármester új szalmakalapját, mely még csak négy esztendő.

Az élesszemű tulajdonos azonban idejekorán észrevette a rablást és nagy lélekjelenléttel egy széket vágott a fiatalemberhez, aki erre saját kalapját is elhagyva, az ablakon át menekült.

A bátor polgármestert a közönség zajosan megtapsolta.

Vasárnapra rendkívüli műélvezetet ígér a színlap. Az igazgató ugyanis, ki semmiféle áldozattól se riad vissza, a színirodalom leg-

újabb termékei közül megszerezte a *Királyfogás* előadási jogát s a premiért vasárnap tartja meg. Ennek az estnek érdekét emelni fogja városunk polgármesterének vendégszeplése, ki a *Királyfogás* 2. felvonásában a krakkói érseket fogja személyesíteni.

Helyárák a régiek. Első hely 40 kr. Második hely 20 kr. Karzat 5 kr. A jegyek ára előre fizetendő. A t. cz. karzat látogatók kéretnek, hogy ne oltsák el a lámpákat és semmit se vágjanak a földszinti élitelközönség fejéhez.

Vizsgai epizódok.

Tanár: Mondja meg jelölt úr, milyen volt a zsidók helyzete Magyarországon a középkorban?

Jelölt: Jaj nagyságos úr — *nagyon komisz.*

Hadnagy: Mi az a terep?

Huszárönkéntes: (hallgat)

Hadnagy: Hát mikor utazott és kinézett a kupé ablakán, mit látott?

Huszárönkéntes: Hadnagy úrnak jelentem alássan, a huszárönkéntes — *nem szokott kinézni az ablakon!*

Fürdői levél.

Nádas-Fürdő, u. p. Kolozsvár.

Mélyen tisztelt szerkesztő úr!

Azt hiszem, hogy kellemesen fogja érinteni, törve magát a sok munkával a dohos szerkesztőség papirkosara mellett, az én zöld levelem, akarom mondani, az én zöldből irt levelem.

Mert bizony eltekintve attól a mi egyáltalán vagy még nem, itt már minden zöld. »Zöld a föld, kék az ég« — miként a népi dal mondja. Azonban mégsem. Nem tudom, hogy úgy van-e önkönnél is, ott bent a szűk, rekedt levegőjű városban, de minálunk *Nádas feredőieknél* gyakorta gyülevész felleg-népség takarja el a bizonyosan mosolygó eget.

Azonban nem hiába vagyunk *Nádas feredőiek!* Van ám eszünk dosztig! Ha és az es, hát a közelben lévő hid alá vonulunk, lévén meglehetősen szűk mederbe szorulva a *Nádas* nevezetű *folydár*, (a költői stylus kedvéért szépítettem meg e szót.) Itt aztán vígan telik az idő, uzsonálunk, terécselünk és gyönyörködünk a délővi florában, mert tetszik tudni, igen sok *cactusz* tenyész a hid alatt.

Inne napok alkalmával rettentő élénk fürdői élet pezseg a *Nádas feredőben*. Rém sok a mindenféle nemzetiségű ember, hogy említsek néhányat: hóstáti, mesterlegény, bakakáplár, vasúti bakter, meg a manó tudja még mi minden. Barátnőikkel felfegyverkezve érkeznek, s olyan *czéczt* csapnak, hogy hajahaj!

A kugli sport nagyban ki van fejlődve. Labirinthot, vagy hogy is hívják, labinetet játszodnak oly szakszerűen, hogy a ki vándlizik, azt menten kidobják. Ejsze ezért dobtak ki engem is a minap, daczára, hogy a kugli felé sem jártam. Ugy történt az úgy, tetszik tudni, hogy estenden megismerkedtem egy szemrevaló leányzóval és a *fal* mellett egy kissé *czirogatni* kezdtem. A kik észrevették, azok bizonyára *vandli-zásnak* minősítették, mert kurtán-furcsán kidobtak.

Nem is mertem hajnal előttig vissza sompolygani a feredőbe. Egész ézczaka a tovarobogó vasúttakat néztem elmerengve...

Mikor jön mifelénk a szerkesztő úr?

Tájékozássul ide iktatom a feredők árát: Egy kád egy magános úrnak 50 kr. Egy kád két magános úrnak 55 kr. Egy kád egy magános úrnak és egy magános hölgynek 1 frt. Többed magával való fürdésnél uszórúha darabja 5 kr., melyek után maradok tisztelt feredői tudósítója

Vemhes Ézaiás.

Jelenet a bérkocsi-állomáson.

Egy úr kocsiba lép és ezt az útasítást adja a kocsisnak:

— Hajts az ügyészséghez!

A *kocsis* (olyan arcot csinál, mint a ki nem tudja hol is az az ügyészség?)

Egy konkurrens fiakkeres: No mit vágsz oly bamba arcot? Hiszen három esztendeig ültél az ügyészség *börtönében!*

Szójáték.

Bellot a *czirkuszban* úgy megkeverte a *patikáriust*, valamint a *patikárius* keveri a hashajtót.

Az uj színház.

A »*Virgács*« szerkesztőségének tagjai, mint minden fontos ügy, úgy az uj színház helyének megvitatása végett is ánkétre gyültek.

Az egyhangú határozat így szól:

»Építtessék az uj színház a *mezőség* valamely elhagyatott és kopár helyén.«

Indokok: Arra az időre, mikorra az uj színház építésének ígéje testté válik, bizonyára fel lesz már találva a kormányozható léghajó. Nemcsak, hogy olcsóbb a mezőségi kopár terület, de könnyebb is lesz oda jutni léghajóval, mint akár csak a trincsi-térig az — *ájvájjal!*

Autentikus hírek.

Magyar pénzügyminiszter Cayenneben. Mint egy kábeltelegramm jelenti a *Cayenne* szigetén *nem önként tartózkodók* fellázadtak, győztek s alakítandó miniszteriumuk pénzügyi tárczáját felajánlották — *Trandafir* Miklósnak. Mint hírlik, a kitűnő pénzügyi kapacitás a »*tiszteket*« is magával viszi.

□ **Riadalom örminypárizban.** A nem rég lefolyt Kolozsvár-deési kerékpár-verseny alkalmából *Szamos-ujvár* benszülötteinek alkalmuk volt igazi bicyklistek tapasztalni. A jámbor »*csemegetáriákat*« erre úgy elfogta a sport-düh, hogy a malomkerekeket fogták ostrom

alá, a velocipéd mesterséget akarva utánozni. A tűzoltók csak nagy erőfeszítéssel bírták lokalizálni a sportra lángolt szívek lüzét.

± **Fő-fő-kereskedelmi akadémia.** Van Kolozsvárt egy iskola, melynek munduros tanulóinak meg van engedve a cigarettázás. Ennek az iskolának pedig van egy igazgatója, a ki rém büszke a cigarettázó zsenge fiúcskákra és a kereskedelmi ismeretek alfabétáját beléjük csöpögtető iskolára. De *kiss*-nek nagy szívét elkeseríti az, hogy ő bizony csak *iskolának* (még pedig milyenek!) és nem pedig *akadémiának* az igazgatója! Bosszantja az, hogy a közönség nem alkalmas médium az *akadémia* szó besuggerálására. Mint halljuk, végelekedésében felírt a kormányhoz, hogy iskolája neveztesse így: »*Kolozsvári fő-fő-kereskedelmi akadémia.*« A felírat régóta van felküldve a kormánynak, s mivel még nem jött rá válasz, úgy hisszük, hogy — *elhasználták már a pa-pirosát!*

× **Sürgöny.** Kabellegramm jelenti, hogy *Williams* és a *Sidoli* cirkuszt több elsőrendű tagja vendégszerepel — *Zilajon!*

+ **Tördaról** jelentik, hogy ott legközelebb *mauzoleumot* emelnek a sertés nevezetű állat tiszteletére

A nyájas ismeretlen.

Ama modern intézmények közt, melyek a társadalmi kasztok nivellálása körül nagyobb sikereket érnek el, kétségkívül előkelő helyet foglalnak el a majálisok. A minék az alábbi történet különben eklatáns példája.

Dobokay úr, kinek családja az erdélyrészi társaságban talán *Gyeló* és *Mén Maróth* óta vezérszerepet visz, a napokban behajtatott Kolozsvárra, hogy egy pár esedékes látogatást lerázzon a nyakáról.

Este megnézte a herkulesi termetű *Bellot*-t, tapsolt *Williams*-nak és elragadtatással szemlélte a ballet osztendei kalandjait. Cirkuszt után pedig, minthogy egyéb dolga úgy se volt, el látogatott a lövöldébe, a hol fehérnyakkendős urak járták éppen egy csomó kipirult arcú le-

ánynyal csárdás címen a sziu-indiánok harczi toborzóját.

Dobokay ismerőst keresett és felvidúlt az arca, mikor egyik petroleumlámpa alatt egy húsos kezű, mosolygó szemű urat látott feléje hajlongani.

— Jó estét! — szólt, melegen megrázva a barátságos úr kezét, miközben erősen gondolkozott, hogy hol látta már ő ezt a szeretetreméltó urat?

— Hogy foly a mulatság? — kérdezte tovább.

— Szilajúl és magas hangulatban. Épen most jövök az étteremből, hogy utána nézzek a családoknak.

— Ah, kedves neje is itt van? (Ki az ördög lehet ez az ismerős ficzkó?)

— Elhoztam az asszonyt is a leányaimmal együtt. Ha megengedi, bemutatom a kicsikéknek . . .

— Szívességet tesz nekem.

A »kicsikék« épen arra haladtak egy fehér mellényes úr társaságában, ki jókedvűen lóbálva a monoklija zsinórját, kedves ostobaságokat sugott a két leány fülébe.

— Dobokay úr! — Ella és Alice leányaim — szólt a barátságos ismeretlen nem minden szer-tartásosság nélkül.

A hölgyek, kik hideg fejbőlintással bocsátották el monoklis gavallérijukat, naiv őszinteséggel bevallották, hogy mindaddig nincs lefoglalva a II. és III. quadrilljuk. Dobokay holdognak érezte magát, hogy a szép gyermekekkel járhatott el egy-egy négyest.

Később a mama is előkerült s lorgnettjén keresztül jóakaró pillantásokat vetett a fiatal emberre.

Hajnal felé Dobokay megivott a barátjával hét üveg pezsgőt, összetegeződtek és kölcsönösen biztosították egymás siring tartó barátságukról.

Mikor a koci elrohogott a lövölde elől a vidám családdal, Dobokay kendőt lobogtatott csinos tánczosnői után, kik bájos zavarral mosolyogtak feléje.

Reggel valósággal haragudott magára, amiért

az éjjel restellte megkérdezni a jó barátja nevét. Ki tudja, fog-e még egyáltalán találkozni a szép kicsikkel? A probléma szerencsére hamar megoldódott. Elgondolkozva csengetett be másnap éjjel hősünk a fogadó kapuján és pár pillanattal később előzékenyen nyitott ajtót a tegnapi ismeretlen.

— Szervusz, nagyságos uram — mondta udvariasan leemelve aranszegélyű sipkáját — tőled nem fogadok el kapupénzt . . .

A vendéglőben.

Vendég: Hamar egy jól megpötyölt húst!

Pinczér: Bocsanat, nincs készletben!

Vendég: Vágjon akkor ki egy darabot a — dr. Vérmes dr. húsából!

Kávéházban.

A kávéház ablakából

Bámulom a szürke eget,

Hull a zápor s egyre gyűlnek

Nyugatról a fellegek.

Az aszfaltot által itt-ott

Egy-egy piszkos patak szeli

S úgy érzem, hogy lelkem is már

Esővízzel van teli.

S im a járó-kelők között

Végre Te tűnsz fel hirtelen,

Mint villamfény, mely az égen

Pillanatra megjelen.

Kis kezecskével a szoknyádat

Míg diszkréten emeled fel,

Szívemet e szép látványra

Friss verőfény önti el . . .

János a redakcióban.

(A »Virgács« saját-külön nyomdájában van egy ugrifüles, ravasz és pompás humoru

nyomdász-gyerek: a János. Fel-fel járogatva korrekturákkal a redakcióba, a közte és egyik munkatársunk közötti elmés beszélgetésekből közlünk néhányat.)

*

— Mit csinálnál te János, ha egy napra királynak tennének?

János: Egész nap csak — *ollózott nyomtatásból szednék!*

*

— Vajjon mennyi idő alatt tanulnék én megszedi, János ecsém?

János: A munkatárs úr? — *Tova fél esztendő alatt!*

— Hát te mennyi idő alatt tanultál meg?

János: *Één?* — *Na sze én alig három hónap alatt megtanultam!*

*

János (elmerengve): Borzasztó a háború! Még iszonyubb a kolera! De a legrettentőbb — *a Széchy Károly kézírata!*

Egy hangverseny műsora.

Különös zenei élvezetben részesítette nemrég egyik helybeli felsőbb tanintézet dekadens izlésű zenekara házi hangversenye alkalmával a közönséget. A zenei gourmandok ugyanis a következő programot állították össze:

1. *Induló.* Zongorázsa 2 növendék.
2. *Quartett.* Játssa 38 növendék.
3. *Iskarióth.* Tragédia 5 felvonásban. Éneklő dalkör.
4. *Praeludium.* Előadja az ifj. zenekar.
5. *Nyitány.* Játsszik 4 első prim hegedű, 4 második prim, 11 secund hegedű, egy orgona, 2 brács, 5 nagybőgő, 3 fagott és 4 klarinét.

Egy majálisi elnök fogadó órái.

Jóleső meglepetéssel konstatáljuk, hogy a Mátyás-szobor, vagy ha úgy tetszik: a *Trilby-századának* befejező éveiben a majális-rendezés ügye óriási lendületet vett. A rendezőségek egymással nemes versenyre kelve igyekeznek

a szeszélyes közönség kegyeit megnyerni. A tágabb, szűkebb és legszűkebb körű bizottságok szíves készséggel állanak az érdeklődők rendelkezésére. Jóval túltett azonban elődein egyik nemrég megbukott nyári multság elnöke, mely a következő órákban és helyeken szolgált udvarias felvilágosítással a közönségnek:

- Dél előtt 8—9-ig a New-York kávéház billiárd-termében
 9—10-ig a New-York Jókai-utca felőli ablakasztánál.
 10—11-ig az Imbery-féle cukrászatban.
 11—1-ig a közútinak a belmonostor-utcában közlekedő egyik I. osztályú kocsijában.
- Délután 1—2-ig a Centrál-fogadó éttermében.
 2—3-ig az Európa kávéházban.
 3—5-ig a 33. számú fiakerben.
 5—6-ig a sétatéri szigeten.
 6—7-ig a tűzoltó toronyban.
 7—10-ig a Sidoli cirkuszban (az öltözők előtti folyosón).
 10-től reggelig az Újvilágban.

OSZORAIÁDÁK.

— Eötvös Károly a minap azt mondta a tisztelt házban, hogy míg a Hentzli szobrot díszvárosszolga őrzi, addig nemzeti nagyjainknak szobrai senki sem őrzi! — Tévedett!

— Ha őrzésről szólnunk, akkor megfordítva áll a dolog. Mert a városszolga: senki; az a senki sem pedig, mely amazokat őrzi — az egész nemzet!

— Mi volt a legnagyobb kár az árvíz alkalmából? — kérde tőlem egy ismerősem.

— Az, felelé rögtön, hogy — nem vitte el a nyári színházat!

— Mégis csak nagy a német múzsa germanizáló képessége!

— Alig hogy kinyitotta száját a vígszínházban — már is »német« lett az emberek toroka!

— Pálffy vádlottat elítélték a »Hires pipa« cikkért.

— No ezt ugyan lepipálták!

Óda Kolozsvárról.

Mondják, hogy Kolozsvár kincses,
 Mi lehetek? ha nem peches,
 Hogy én ezt észre nem veszem,
 S mind csak nyomort lát a szemem.

Kúdos a mi népességünk
 (No de azért ám henczegünk!)
 Nyomorék a hatóságunk
 (Van is tőle rém sok kárunk!)

Rendőrségünk? — Csak nevetség
 Közöny, cretin, csupa restség,
 Tolvajt csipni sohse tudott —
 Ám mindíg chikanizozott.

Olyan város ez a város,
 A milyen egy buta János,
 Aki azért szörnyen pöffesz,
 Bár az agya észet nem ereszt.

Bicikliket letiltották,
 Járdán menni? szó sincs! mondták,
 Hja, de a szekérút milyen!
 Ázsiában sincsen ilyen!

Henczegnek: nyugaton vagyunk!
 De az utcán vaj mit látunk? —
 Kutya-csordák csatangolnak,
 Nem csak éjjel, de naphosszat!

Bizony, bizony, mondom néktek
 Erdélyiek, rongy a széktek,
 S mivel hogy ringy-rongy a széktek,
 Adok egy tanácsot nektek:
 Ne jöjjetek Kolozsvárra,
 Mert befalladtok a sárba!

A mi magától értetődik.

A »*Székely Lapok*« kríí-tikusa imigy ír a »*Századvégi leányok*« Harden bankárjáról:

»Első sorban is ki kell emelnünk a mi kedves igazgatónkat, Megyeri Dezső urat, ki »Harden« bankár szerepében kitűnő volt; *azt a szigorú, következetes, számitó pénzembert, ki még szerelmében is a mai modern világ fényét, az aranyat csörgeti, a leghívebb személyesítésben mutatta bé.*«

Ebben igazat mondott a kríí-tikus úr. Hisz mindenki *magát* tudja megjátszani a legjobban!

A Wasilliams-imádó hölgyek figyelmébe!

A napokban egy mulató társaság előtt, a Nyehóban, felolvasta a közszerelem tárgya: *Wasilliams* jokey, mindazokat a rózsaszínű levélkéket, a melyeket csak úgy ontotta neki a posta az utóbbi időben.

A hozzá legközelebb levő intimusoknak az *aláírásokat* is megmutatta, melyek mind igen élite hölgyek neveit tüntették fel.

!!! E hölgyek neveit a »Virgács« legközelebbi számában közölni fogjuk!!!

N. B.!!! Ha a hölgyek valamelyikének kellemetlen lenne, hogy neve így a nyilvánosság elé kerüljön, kérjük nevét egyszerűen **ve-lünk tudatni**, s ez esetben **lovagias kötelességünk lesz őt a már kész levő névsorból kitörölni!**

Szerkesztői üzenetek.

Illemtudó. Tökéletesen igaza van. Művelt és nem bár sehonnai ember, sohasem várja meg egy ismerősétől sem, hogy az köszöntse elébb. Itt az a szabály, hogy a ki hamarabb észreveszi a másikat, az köszön előbb. Nem határoz sem *kor*, sem *rangosztály*; ez éppen nem.

Mert felvilágosult ember előtt, társadalmi tekintetben, a táblabíró nem különb a joggyakornoknál, a professor nincs más fából faragva, mint a néptanító. A ki másként fogja fel — az *durva lelkű paraszt*. A rangbéli pöffeszkedés a legesömörletesebb. Helyesen jegyzi meg, hogy az a főispán, a ki a szerinte lejjebb állóknak csak *janapot* szót nyög ki és alig ér kalapjához, nem igen könyilt a műveltséghez — valamint a tudáshoz sem.

Rézbőrű. Tényleg Az indián hölgyezményeket pirulások nélkül lehet megcsókolni, lévén ők örökké *vörösek*.

Bérlő. A „Lövölde“ mért nem *lövölde* a szó valódi értelmében? — De bizony az, hanem csak — a *tízoltó-majálisok alkalmával!*

Szenvedő. A míg remélni akar, ne forduljon orvoshoz. Csak akkor hívjon doktort magához, mikor már végrendelete fixumfertig

Muzsikus. *Mascagni* magyarul nem annyit jelent, mint *mászkálni*.

Politikus. *Bánffy* Dezső „*Bánatfi*“ -ra fogja nevét változtatni bukása után.

Historikus. Zilahi *Kiss* Béla többet tud, mint a világ összes marquis-jai. Ez azonban nem gátolja a marquisokat abban, hogy pöffeszkedjenek.

Bel inconnue. Mulass lányka, mulass teljes szivedből!
Hamar kifogy az ember az időből.
Elmúlik a rózsás napok korszaka —
S reánk borúl koromsötét éjszaka.

Vízivő. A vízvezeték reservoiré-ját a felállítás óta nem tisztították ki, több éves poshadt víz van a fene-kén. A víz felszínén található: rongy, kócz, deszkator-melék, papucs, ócska fehérnemű stb., mindaz, a mivel bedugdosták télviz idején a kivezető csatornákat, s mikor aztán felengedve az idő, el kellett a „*dugaszt*“ távolítani, mivel ki nem tudták húzni, hát nagy ru-dakkal befelé taszították. Vízvezeteki tudósítónk csu-pán az ön kérdésére szükséges adatok beszerzése vé-gett behajókázta a reservoiré-t egy petroliumos hordón. Azért hát ne igyék vizet! — Adieu!

Kétkedő. A Szentmariay-Pálly per végtárgyalásán azok, kik a birói emelvény mellé pöffeszkedtek, táblai és más bírák voltak. E tettük nagyfokú helytelensége nem tűr kétséget. *Ott senkinek sincs helye*, tartozzék bármely rangosztályba is. Az efféle okvetetlen hencze-gésen csak mosolyogni tudunk.

Felelős szerkesztő:

Vessző Tamás.